Ч. 198. Пятниця 16 (3) вересня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-японьска війна.

О подіях на поли війни від дня 26 серпня надіслав ґен. Куропаткін дня 11 с. м. таке справоздане до царя: На основі одержаних подрібних рапортів від поодиноких корпусів о тяжких борбах в часї від 26 серпня можу зложити В. царскому Величеству слїдуюче справоздане: Армія манджурска була дня 20 серпня подїлена на три части. Перша займила простір між Гедрои а Анпін на лївім крилї, середина була уставлена коло Ляндіясіян, а праве крило коло Аншанчан. Того самого дня розпочали Японцї борбу на цїлій лінїї. Центр коло Ляндіясіян відпер всї атаки ворога. На лївім крилї удало ся нам по завзятих борбах удержати ся на головних становищах коло Анпін. Неприятель займив тут лиш одну нашу позицию і загрозив відворот нашого лївого крила вздовж долини ріки Лян. Я випровадив всї корпуси на переднї становища перед Ляояном а становища коло Ляндіясіян і Анпін ужив я до використаня часу і завданя ворогови тяжких страт. Внаслїдок гористої околицї на західнім фронтї і розмоклих від дощу доріг на фронтї полудневім був дводневний похід дуже тяжкий і відбув ся лише завдяки посьвяченю всїх вояків на всхіднім крилї. Удало ся нам тут перевезти цїлу артилєрию і табори. Ще тяжший був марш через долину. Середному і лївому відділови удало ся також щасливо перевезти цїлу артилєрию і табор до Ляояну. Дальше дуже тяжкий був похід на захід від зелїзницї. Неприятель заатакував значними силами нашу задну сторожу, котра мусїла вести з ним завзяті борби. Батериї в часї дальшого маршу застрягли в багнах і треба їм було поспішити з помочию. Для їх охорони полишила ся задна сторожа під проводом ґенерал-майора Рутковского довше на позициях, як би то стало ся в инших обставинах. Той відділ потерпів тяжкі страти. Ґенерал-майор Рутковский і підполковник Рабен погибли. Мимо всякого напруженя і жертв мусїли ми з артилєрию уступити. Дня 29 серпня цїла армія була стягнена до Ляояну. Перший корпус обсадив правий берег ріки Таіце, а другий лївий берег. Дня 30 і 31 серпня атакували Японцї з величезною завзятостию наші найбільше висунені становища, але всюди відперто їх з величезними стратами. Наше праве крило і центр перевели в часї битви кілька атаків, котрі перемінили ся в завзяту борбу на баґнети. І резерву специяльну і загальну треба було втягнути до борби. Дня 31 серпня перейшли значні відділи Курокого на правий берег ріки Таіце. Дня 30 і 31 серпня було наше лїве крило, напротив котрого ішов Курокі, розмірно слабо атаковане. Можна було з того здогадувати ся, що головні сили Курокого обходять наше лїве крило, аби відтяти наше полученє. Серед тих обставин рішив я стягнути війско з найбільше висунених становищ на головні позициї і обернути значні сили против Курокого, аби відперти его до ріки Таіце, котру лиш в однім місци можна було перейти. Той рух довершено з добрим наслїдком. Не непокоєні Японцями розпочали ми опорожнене наших найбільше висунених становищ, котрі вже віддали нам великі прислуги, бо подали нам можність ослабити ворога і завдати ему великі страти. Завдяки тому удало ся в ночи на 6 вересня, мимо пітьми всї наші війска, призначені до атаку, перевести на правий берег ріки Таіце. Аж вечером того дня обсадив неприятель опорожнені нами переднї позициї і відкрив огонь на Ляоян. В руки неприятеля не впало нїчо. Для армії переведеної на правий берег ріки Таіце мав я такий плян: Армія та мала розвинути ся між Сіквантун а горбами коло копалень вугля в Янтай.

Ті копальнї мав обсадити відділ ґенерал-майора Орлова, зложений з 13 баталїонів. За середну точку операций вибрав я позицию коло Сіквантун; армія мала зробити оборот на

ПОЧТОВИЙ КІНЬ.

(З норвеского — *Кнута Гамсуна*).

Я розсїв ся в карiольцї, взяв важки до рук і ждав на почтаря.

На другім поверсї стояла у вікнї молода, ясноволоса дївчина і глядїла на мене. Тепло зробило ся менї під тим поглядом і я випрямив ся на своїм сїдалї як віцеконсуль. Старав ся виглядати молоденько і крадком струнув навіть цвікер з носа.

Гнївило мене, що в книзї гостий я не записав ся як поручник.

В тій хвили вийшов господар і доніс менї, що мій візник власне поїхав наперед з якимись Анґлїйцями, та предложив менї, щоби я поїхав сам до найблизшої стациї. Не наразку ся — як мене впевнював — на нїяку небезпеку, бо Єнс знає добре дорогу, можу сьміло спустити ся на него.

Я чув, що прецї лїпше підчас їзди мати когось із собою, ну, але не було ради, мусїв їхати без візника.

Я кинув досить горячий погляд у вікно другого поверха і виїхав з подвіря.

Воздух був спокійний. Я розпняв сурдут і позволив Єнсови іти до схочу.

Безвпинне колисане на пружинах кариольки зморило мене. Я звісив голову, щоби не опалило мене сонце і дрімав, думаючи про гарне личко панночки з другого поверха. Хто знає, може она була вже на долинї і заглядала до книжки. Я зробив дурницю, що не додав собі якогось титулу, становища. Не міг я то записатись як купець або хочби рентиєр? Добре менї так! Не треба бути занадто скромним.

Ми уїхали сїм до вісїм кільометрів, коли Єнс пристанув нагло. Задержав ся з таким видом, начеб щось забув. Я не хотїв его перепиняти, нехай собі сам залагодить свої приватні справи. Впрочім перед нами було ще шмат часу і дороги.

Пів години стояли ми так на дорозї неповорушно; нї одно з нас нї друге не хотїло перервати мовчанки.

Я закурив люльку, начеб нїщо не стало ся, споглядав на годинник, взяв ся до чищеня коркотягу, який мав в кишени — проводив час, як міг. Єнс стояв так вже досить довго, аж вкінци підніс одну ногу і пустив ся опять наперед. Здавало ся менї, що виглядає засоромлений.

Жара кріпшала і я втулив голову в рамена. Опять змогла мене дрімота; я механїчно вязав на важках оден вузол за другим і потонув опять в мріях про дївчину із стациї. Мала великі, білі руки і якийсь дивний, бистрий погляд, що надавав еї лицю богато ворухливости. Дуже припала менї до вподоби. Длячого стояла у вікнї і глядїла на мене? Не вже я зацїкавив еї? Без всякого сумнїву стоїть в тій хвили і переглядає книгу; з найбільшою певностию збігла на долину, щоби чим скорше довідати ся, що я за оден. А я не полишив нїякого поясненя. Мав одинoку нагоду при брати собі якесь становище і не скористав. Написав лише голе назвище, скромність мною заволодїла. Чому не назвати було себе бюровим шефом або бодай будівничим? А тепер я чим?...

Все більше на себе лихий я сидїв вкінци зовсїм отверезений в кариольцї, кленучи, що я міг дуже добре називати ся подорожним в цїлях відкрить або аптикарем слонів — нї в однім случаю нї в другім не було нїчо небезпечного, про се я був спокійний.

Я спустив з уваги Єнса. Тимчасом він потяжкий, байдужний ступав дорогою, бючи ногами о дрібне камінє та пiднимаючи куряву зовсїм без потреби. На спадї гостинця нагло спустив голову, кілька разів сїпнув сильно за уздечку і опять станув. Я не помилив ся — станув без слїду якогось незвичайного зворушеня, так нї сїло нї пало.

Я був так занятий думкою про молоду дївчину, що минула чимала хвиля, заки я спостеріг ся, що опять стоїмо.

Я здригнув ся.

— Дякуй Богу і твому сотворителеви, що я сиджу та думаю про зовсїм що иншого! — сказав я до него голосно.

Нараз я обурив ся, не міг довше над собою панувати.

Єнс стояв зовсїм спокійно, із спущеною головою, начеб приложивши палець до носа задумав ся над чимсь глубоко. Витягаю шию, щоби приглянути ся дорозї: може лежати дитина, великий камінь, корінь дерева.... Приглядаю ся довкола, але нїчого не бачу. Підношу батіг і частую ним раз Єнса. Не рушив ся з місця. Підніс лише голову і немов сказав: „Стережи ся!“

ліво, аби заатакувати японські позиції, котрі розтягали ся над Таіце коло місцевости Квантун в напрямі горбів Янтай. Атаки зачали ся дня 2 вересня. В ночи на 2-го доніс мені вожд армії на правім крилі, що Японці довершили в ночи атак і займили дуже для нас важну часть позиций в напрямі північно-всхіднім від Сіквантун. Позаяк боронячий тої позиції полк мусів уступити, був я приневолений змінити первістний плян і на день 2 с. м. за першу свою задачу поставити відобранє утраченої позиції. Сіквантун і Сомий назад в наших руках. Около 6 ої години вечером розпочали ми атак на горби на північний всхід від Сіквантун. З початку атак наш був безуспішний, але мимо ночи ми поновили его і взяли ті горби, котрі відтак кілька разів переходили то в наші руки то в Японців. Позаяк відділи помішали ся, тяжко було удержати провід в руках. По кількох атаках удало ся нам удержати ся на становищах на горбах. В той спосіб виповнено задачу призначену на день 2 с. м. правому крилу. Того самого дня на лівім крилі в напрямі копальні Янтай займив відділ Орлова на горбах на полудне від копальні дуже сильне становище з фронтом в напрямі полудневім.

Розпочав він огонь з 2 батерий на неприятеля, котрий стояв в віддаленю кількох верст на полудне. Підчас того було ліве крило корпусу в віддаленю ще лиш двох верст від правого крила відділу Орлова. Для уділеня помочи війскам, котрі займили Сіквантун, відкликав Орлов часть відділу з горбів і післав єї наперед в напрямі всхіднім до Сагулюн. Війско мусіло перейти околицю, покриту високою травою, де неприятель приймив его огнем. Війско стратило напрям і мусіло уступити. Прочі відділи на горбах також уступили на захід. В борбі потерпів ґенерал Орлов рани, а ґенерал Соиін погиб. По полишеню тих позиций на горбах, котрі мали служити за точку опори в часі переходу лівого крила нашого войска, обсадили Японці коло години 5-тої пополудни цілий ланцух горбів і копальні Єнтай. Сотні сибірских козаків під проводом ґенерал-майора Самсонова боронили до останку дуже успішно наших позиций, але відтак мусіли їх покинути.

Корпус лівого крила мусів би був атакувати сильні позиції неприятеля на горбах. Але то було для корпусу, котрий в послідних 5 днях потерпів тяжкі страти, за тяжкою задачею; тому уступив корпус до села Лїянку. Позаяк заняті нами важні позиції коло Сіквантун, о котрі мало опирати ся праве крило переходячої армії, мусіли бути в ночи з 2 на 3 опорожнені, рішав ся я уступити до Мукдену і перевів той плян в часі до 7 с м.

Опорожнюванє Ляояну зачало ся дна 3 го с. м. і було укінчене дня 4 с. м. рано. Всї запаси для наших войск цілковито вивезено і лиш один склад, містячий запаси на 8 днїв, знищили ми, не могучи тих запасів вивезти. Войска уступили в повнім порядку. Неприятельску погоню відперто.

Дня 3 і 4 с. м. зарядив я средства, аби перешкодити окруженю армії від всходу. Неприятель з полудня не гонив за нами, лиш від всходу грозила нам армія Курокого. Наше войско, займаюче становища в Гаєнґте мусіло в ночи на 5 с. м. звести завзяту борбу. Ми удержали тут наші позиції, але страти лише одного полку виносили 500 людий. Дня 5 с. м. вечер не було вже небезпечности рівночасного атаку неприятеля на наш фронт і ліве крило. Серед величезних трудностий дійшло наше войско і артилерия з таборами дня 7 с. м. до Мукдену. Сильна задна сторожа, зложена з кінноти, осланяла відворот. В борбах від 30 серпня не мав неприятель ніякої добичи. Відділи піонїрів віддали армії великі услуги.

Новинки.

Львів дня 15-го вересня 1904.

— **Дирекция тов. „Труд"** повідомляє отсим, що пятий курс крою суконь розпічне ся 1 жовтня, а тревати буде 2 місяцї. Наука що другий день від 3—5-ої з полуня. Зголошеня приймає ся тілько в товаристві родичів або опікунів. Оплати з гори а то: вписового 4 К, за науку шитя місячно по 6 К, а за крій 30 К за раз. По трох місяцях платної науки, мають учениці право позістати в робітнях товариства на безплатній практиці через дальших 3 місяці. По укінченю курсу мають учениці виказати ся перед Дирекциєю тов. з поступу в науці виготовленими роботами як також біглостию в рисунку і крою, а в случаю висліду одержать учениці посьвідченя учащаня на курс.

— **Конкурс.** Виділ Руского Інститута для дівчат в Перемишли оголошує отсим конкурс на 2 посади надзирательок в Інститутї, котрих задачию есть нагляд над інститутками і старанє о удержанє в ладї їх біля і одежи. Вимагають ся: 1) бездоганне поведенє; 2) вік повисше 25—40 літ; 3) укінчені що найменше народні школи; 4) стан вільний: можуть однако компетувати і бездітні вдовиці. Винагорода: крім мешканя і повного удержаня платня річна 300 К. Подання заосмотрені в 1) метрику хрещеня, 2) лікарске сьвідоцтво здоровля, 3) сьвідоцтво укінчених шкіл, 4) точне описанє перебігу свого житя, евентуально посьвідченє що-до занятя до сего часу, належить вносити до Виділу Руского Інститута найдальше до 25 вересня сего року.

— **Щасливі дівчата.** При оногдашнім льосованю в львівскім магістраті фондацийних посагів з фонду ім. Малиновского по 475 К, призначених для служниць, витягнули щасливі льоси дві дівчини: 25-літна Іванна Поляньска і 23-літна Параска Ковальчук.

— **Вибухи Везувія.** З Неаполя доносять, що Везувій почав знов вибухати. Розжарена лява виповнює кратери і кровавою луною осьвічує облаки хмар понад горою. Хвилями бухають з кратерів ґази і викидають потоки ляви, яка спливає долї убочами гори. Сила вибухів змагає ся з кождим днем.

— **В кіцманьскій ґімназиї** принято до I кл. 103 учеників. З них припадає 59 на Буковину, а 44 на Галичину. Після віроісповідань є: гр. кат. 43, гр.-пр. 42, римо-кат. 9, жидів 9; а після рідної мови: Русинів 86, Німців 11, Поляків 4, Чехів 2.

— **З Ходорівщини** доносять: З нагоди ювилею Непорочного Зачатя Пр. Діви Мариї відбудуть ся богомольні походи з процесиями до каплиці Матери Божої в Бориничах дня 21 вересня с. р. на Рiздво Пр. Діви. На обхід ювилейний має прибути ВПпр. о. А. Білецкий зі Львова, котрий поблагословить статую Непорочного Зачатя Пр. Д.

То мене розлютило.

— Стережи ся ти сам! — гукнув я і траснув его знов.

Тоді він опер ся одною ногою кріпко на землю, начеб мав честь станути перед великими зборами. Але не видав навіть голосу.

Я не хотів єму відповідати, бо всякі переговори з конем уважав понижаючими. Обурений усів мовчки назад і ждав, що буде. Атже я не виїхав з дому, щоби робити по дорозі авантури, я уважав ся чимсь ліпшим.

Минув якийсь час: ми стоїмо дальше, а я з найбільшим трудом здержую ся від гніву. Двічи підносив ся в кариольці і двічи сідав назад.

Мовчки я переходив найстрашніші зворушеня, але зносив всьо як справдішний муж. Єнс поводив ся дуже статочно, не робив гамору, не ворухнув ні одним членом, навіть віддихав тихо. Вкінци підніс одну ногу і спустив. Втомив ся видко стоячи. Підніс другу ногу і спустив опять.

Заки я зміг повірити власним очам, замітив, що кариолька котить ся наперед. Ми не стояли, але їхали справді дальше.

Я не знав, що говорити, втеряв змогу висказувати свою думку. Кариолька котила ся все швидше; я бачив, як Єнс страшенно рве ся, майже скаче. Завзятий в своїй злобі я хотів вмовити в себе, що ще стоїмо.

— Стоїмо, стоїмо! — повтаряю — до біса, прецінь стоїмо!

І я закрив очи, щоби не бачити, що посуваємо ся наперед.

Богато минуло часу, сонце почало западати, жара слабшала. Єнс ішов знов поволи. Я був лихий на него — геть мені зіпсув гумор і наразив на втрату тільки часу. Було ще доброї пів години до найблизшої стациї.

Коли ми дістали ся на горбок, прийшло мені на гадку надробити те, що ми стратили. Тому я почав голосом підганяти Єнса і батіг застромив з боку, щоби его остеречи. Він підніс голову і завернув кілька кроків взад, начеб мене не розумів.

— Скажу виразнійше! — крикнув я і тріпнув его батогом.

Станув.

Помилити ся було годі: Єнс стояв непорушно втретє.

Я стиснув судорожно батіг і підвів ся трохи у воздусі. Рішив ся розвязати питанє в отвертім бою — нехай буде, що хоче! Але в послідний хвили змінив намір. Я не боян ся зовсім; навіть як би то був лев, то зміряв би ся з ним, але я надумав ся і вкінци спустив биччско.

Не зраджуючи анї словом свого наміру, висідаю з воза: щось мусіло станути коневи в дорозї. Стискаю кулаки і рішившись стрінути ся з чим прийде, наближаюсь до Єнса. Нїчо не можу достеречи, отже майже лягаю на земли, щоби основно розслідити дорогу. Дрібне камінє — не лише камінє, одиноким, що я замітив, був спалений сірник. Вертаю і сідаю опять — що буде, то буде!

Кричу страшно на Єнса, цьвяхкаю батогом, раз навіть ударив его. Анї не дрігнув. Стояв спокійно як доси. Отже не помагає, мушу зійти знов. Підходжу до Єнса, стою близько него і заглядаю єму до писка. Удавав, що не замітив сего. Кляхаю, заглядаю єму в очи і дивлю ся в напрямі его погляду. На що він дивить ся? Ловлю его, дійсно, на той кусник сірника!

Стидаю ся за него. Чи варта було робити такі історії з дурним сірником?

Обходжу кариольку кілька разів, роздумуючи, в який би то спосіб до него промовити. І звідки стрілило єму до голови справляти мені тілько неприємностий? Хибаж ми вже з гори умовили ся, що будемо ставати перед кождим сірником, який здибелмо на дорозі! Або то можна було що єму витолкувати? Чи кінь має яку честь, що?

Навіть не скривив ся.

Ганьблю его, сьмію ся з него, глузую зовсім отверто. — Сірник! — кажу з погордою — річ, котру я готов роздавати цілими пачками. Бували часи, коли я ходив з сірниками в кождій кишени, хотяй не виглядав на такого богача. Кинь сірник на землю, попроси, щоби я підніс, а побачиш, чи то зроблю.

Моє вговорюванє не збентежило его зовсім. Схилив голову і глядів перед себе, як перше.

Се розсердило мене до краю — зовсім мене легковажив. Що дїяти? Ходжу сюди и туди по дорозі і люто здвигаю раменами. Тремтячим голосом від гніву звертаю ся до него і намагаю ся переконати его арґументами. Коби то був принайменше якийсь незвичайний сірник! Може находить ся на мапі? Може хоче в мене вмовити, що се є щось більше чим звичайний, простий сірник? — кричу голоснійше, що раз голоснійше, розкладаючи руками.

Вкінци Єнс споглянув на мене; пізнав мабуть, що се поважне діло. Хочу використати сю хвилю, беру за важки і вискакую на візок. Ну, нарешті пустимо ся дальше! Ходить тепер о перший крок, а й конець прийде. Як лише

Марії. поставлену над кирницею в Бориничах на память 50-літного ювилею оголошеня того догмату.

— **Небезпечний пташок.** Передвчера в ночи арештував в Клепарові під Львовом один з поліцийних агентів небезпечного пташка. Єсть ним Тома Загородний. Утік він ще перед трема місяцями з слідчої вязниці тутешного суду карного, де був в слідстві під закидом злочину наміреного скритоубийства, доверпіеного з початком сего року на особі власттеля Дідилова. дра Черкавского.

— **Скритоубийство** З Яворова доносять: Під закидом убитя власної жінки арештувала жандармерия в селі Вербянах, яворівского повіта, тамошного селянина Яцка Шипку і відставила его до слідчої вязниці суду повітового в Яворові.

— **Під колесами поїзду.** З Вадовиць доносять: Між стациями Радзишовом а Ленчем переїхав сими днями особовий поїзд незвістну з назвища женщину в хвили. коли хотіла перегнати поперек зелізничого шляху корову. Женщина погибла під колесами поїзду, а корова вийшла цїло.

— **Смерть в огни.** В Орехові. селї ужаньского комітату на Угорщині, бавили ся в стодолі два малі хлопці сїрниками і запалили солому. Налякані діти утікли з стодоли і сховали ся в стіг сїна. На нещастє запалило ся також і сїно, а в нїм згоріли і діти.

— **Фреквенция учеників в рускій ґімназиї в Перемишли** виносить сего року (1904/5) 702 учеників, а то: в приготовляючій клясі 56, в І. кл. 150 (два відділи), в ІІ. кл. 102 (два відділи), в ІІІ. кл. 92 (два відділи), в IV. кл. 86 (два відділи), в V. кл. 73 (оден відділ), в VI кл. 48, в VII. кл. 58, в VIII. кл. 37 — разом 702 учеників.

— **З політехніки.** В лїтнім півроці шкільного року 1903/4 ходило на львівску політехніку загалом 966 слухачів, а то: на виділ інжинерії 612, на виділ сухопутного будівництва 60, на виділ будови машин 224 а на виділ технїчної хемії 69. Після народности було: Поляків 892, Русинів 62, Чехів 7, Німців 3 і 1 Болгарин.

— **Родимці!** купуйте льоси „Сокола“ у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола“!

— **Руский Інститут музичний,** концесионована ц. к. намістництвом руска консерваторния для науки теорії музики, інструментів і співу під управою „Союза співацких і музичних товариств“ у Львові зачав вже з днем 1 вересня с. р. **вписи на рік шкільний 1904/5.** Інститут принимає учеників і учениці на науку теориї і історії музики (дир. Вахнянин); гармонії і контрапункту (проф. Іаль), співу сольового (проф. Ясеницка); фортепяну (проф. Криницка, Ясеницка, Шухевичівна, Прокешівна), скрипки і віолї (проф. Бережницкий), віольончелї і контрабаса (проф. Арнольд Вольфсталь). Коли зголосить ся достаточне число учеників будуть відкрaті також курси гри на фісгармонії і інструментах дутих (флет, клярнет, обоє, вальторня, трубка). Вписи будуть відбувати ся в новім льокали шкільнім при ул. Вірменьскій ч. 2, І. пов. (напротив Народного Дому). Оплата шкільна виносить від 75 до 200 корон річно (залежно від курсу, на який ученик записує ся); вписове одноразово 4 корони. Ученики, що в попереднім році шкільним були записані до Інститута мають предложити сьвідоцтво з попередного року і не платять вписового. Близші інформациї і приписи шкільні подає „Устав шкільний“ Інститута, по котрий можна зголошувати ся до секретаря Інститута п. М. Волошина, (Руска Бесїда, Ринок 10) а від 1 вересня в канцеляриї Інститута.

одну піднесе ногу, підуть за нею инші. Очивидно, котра буде сею першою, лишаю ему до вибору. Ну? Але Єнє зовсім не рушив ся. Спустив знова голову і глядів мертвим зором перед себе. Тоді я піддав ся — не стало менї сил. Зовсім байдуже менї було, як се скінчить ся, я не міг вже за нїчо відповідати.

Затягаю на себе бурку і починаю приготовляти ся на ніч, вичеркнувши зовсім Єнса з моїх думок.

— Хто знає, як довго він схоче тут стояти? Хто може менї заручити, що він взагалї думає про дорогу? Ніякий чорт не може менї сказати, чи перед раном рушить з місця! В кождім случаю я зробив своє, отже тепер умиваю руки.

Нараз я узрів, як до нас наближає ся почтовий віз. Навіть Єнс насторожив уха і почав легко ржати, бо се був мій почтар, що вертав з міста. Здивований пристанув і дивив ся на нас. Я віскочив і оповів ему, що менї лучило ся. Хлопець сейчас завернув коня і обіцяв їхати передом.

— Єнс мусить все їздити з другим конем — пояснив менї.

Я сїв опять на візок. Помисл їзди із передною сторожию був достойний чоловіка на становищи і дуже менї подобав ся. Було се то само, що їхати парою коний. Я забув і простив всьо, що менї прикрого лучило ся, попав в гарний настрій і почав навіть підсьпівувати під носом.

А дерева, камінє і доми утікали менї вперед очий підчас їзди. Парою коний я заїхав на стацию.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові** з днем 31 серпня 1904 р.

Пасива:

	Кор.	с
1. Фонд резервовий і специяльна резерва	21.989	10
2. Фонд на ріжницю курсів .	3.602	60
3. Удїли членьскі (3126 членів)	123.120	44
4. Вкладки на 1698 книжочках (від 1 січня 1904 року вложено корон 705.197 с 18 — виняло корон 419.077 с 70)	1,730.709	40
5. Кредит банковий	55.720	—
6. Сальдо відсотків	50.379	28
7. Побрані кошта судові . . .	1.058	80
8. Задержані кавциї	4.457	58
9. Непідняна дивиденда за рік 1902/3	5.271	68
10. Решта зиску за р. 1903 . .	1.349	46
Сума . . .	1,997.658	34

Актива:

1. Стан 2823 позичок . . . . (від 1 січня 1904 р. уділено корон 437.487 — сплачено корон 257.718 с 45)	1,510.590	90
2. Цінні папери	142.193	—
3. Вкладки в руских Товариств. кредитових	156.852	55
4. На рахунку біжучім . . .	169.000	—
5. В щадници почтовій, Відень	2.068	07
6. В готівці	688	—
7. Ріжні дебитори	7	19
8. Кошта адмінїстрациї . . .	16.257	73
Сума . . .	1,997.658	34

ТЕЛЕҐРАМИ.

Петербург 15 вересня. (Рос. аґент. тел.). З Харбина доносять: Японці здержали дальший похід на північ. Їх передні сторожі полишили Шахе і вернули до Янтай. Головна сила японьской армії стоїть коло Ляояну. Гадають, що Японці так ослаблені борбами коло Ляояну, що поки-що дальший їх похід видає ся неймовірним.

Петербург 15 вересня. (Урядово). Ґен. Штессель в телеґрамі до царя з дня 28 серпня доносить: Вчера о годині 3 рано Японці заатакували серед сильного вихру наші позициї на лївім крилї, а іменно один форт і гору Кудіянге. Атак на всіх точках відперто. Наші страти були незначні. Погибло трех офіцирів, а двох офіцирів і 93 вояків єсть ранених. Всї ранені суть в лїкарскій опіці. Трупи полеглих Японців хоронять наші войска. Однако неприятель спиняє ту працю, стріляючи до відділів Червоного хреста. — Друга телеґрама ґен. Штесселя до царя з дня 2 вересня доносить: Нинї в ночи неприятель розпочав огонь, а рівночасно заатакував гори Високу і Довгу. Однако наші передні сторожі доглянули вчасно ворога і розпочали й собі сильний огонь. Один відділ неприятеля машируючи долиною, наткнув ся на міну, котра експльодувала. Значна часть відділу вилетїла у воздух. До години ми атак відперли. Наші страти незначні. Ранений 1 офіцир і 7 вояків.

Токіо 15 вересня. (Бюро Райтера). Маршалок Ояма доносить, що значний відділ російский появив ся на полудне від ріки Гун. Під Телїном усипали Росияни по обох сторонах ріки Ляо оборонні шанцї.

Курс львівский.

Дня 14 ого вересня 1904.	платять К. с.	жадають К. с.
І. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	535·—	545·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	573·—	583·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	370·—
ІІ. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98·80	99·50
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·50	102·20
4½% листи застав. Банку краєв.	101·50	102.20
4% листи застав. Банку краєв. .	99·20	99·90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	99·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	99·30	100·—
ІІІ. Облїґи за 100 зр		
Пропінацийні гал.	99·60	100·30
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·80	—·—
„ „ „ „ 4½ %	101·50	102·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·90	99·60
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·30	100·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·—	97·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	83·—	87·—
Австр. черв. хреста (Курс віденський)	53·50	55·50
Угорск. черв. хреста (Курс віденський)	29·—	30·—
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденський)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденський)	66·—	71·—
Базилїка 10 К (Курс віденський)	21·—	22·—
Joszif 4 К. (Курс віденський)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденський)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок німецких	117·10	117·60
Доляр америк.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

Видання

Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові виданя.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дїтвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Виданя без образків.

*Молитвенник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. А. Кельнер**: Коротка історня педаґоґії 60 с. *Китиця желань 2. розширене видане 40 с. *Читанка ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко**: Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко**: Картагинцї і Римляни 20 с. ***Юлій Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский**: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р 1894 4 К. **Др. Мандибур**: Олімпія 40 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. ***А. Глодзіньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **С. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Дніпрової Чайки**: Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич**: Від Бескида до Андів 20 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко**: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка**: На чужині 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр. 60 с. ***Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р**: Подорож до краю Лїліпутів 50 с., опр. 64 с. ***А. Кримский**: Перекладк 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії Руси-України. 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін**: Байки 30 с. ***Марко Вовчок**: оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка**: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалів Стефан**: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский**: Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальской 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с. *Малий сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич**: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дівчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глібова**: Байки 10 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки**, Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ порученний до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарни Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Виданя ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за послїплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).